

VENDIM
Nr. 67, datë 5.11.2025

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Holta Zaçaj	kryetare;
Marsida Xhaferllari	anëtare;
Fiona Papajorgji	anëtare;
Sonila Bejtja	anëtare;
Sandër Beci	anëtar;
Illir Toska	anëtar;
Genti Ibrahim	anëtar;
Marjana Semini	anëtare,

me sekretare Anjeza Puka, në datën 4.11.2025 mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve çështjen nr. 4 (A) 2025 të Regjistrat Themeltar, që u përket:

KËRKUES: Aleksandër Fadili, përfaqësuar nga avokat Fran Dashi, me akt përfaqësimi.

SUBJEKTE TË INTERESUARA:

Prokuroria e Përgjithshme, përfaqësuar nga prokuror Alfred Progonati, me autorizim.

Fatime Fejzillari, Petrit Fejzillari

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimeve nr. 867-128, datë 5.7.2019, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Kurbin; nr. 218, datë 14.5.2021, të Gjykatës së Apelit Tiranë; nr. 00-2024-1782, datë 5.11.2024, të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

BAZA LIGJORE: Nenet 42, 131, pika 1, shkronja “f”, 134, pika 1, shkronja “i” dhe 142, pika 1, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); neni 6 i Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*KEDNJ*); ligji nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, i ndryshuar (*Ligji Organik i Gjykatës*).

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatoren e çështjes Marjana Semini, mori në shqyrtim pretendimet e kërkuarit Aleksandër Fadili (*kërkuesi*), i cili ka kërkuar pranimin e kërkesës, prapësimet e subjekteve të interesuara, Prokurorisë së Përgjithshme dhe Fatime e Petrit Fejzillarit (prindërit/trashëgimtarët e viktimës), që kanë kërkuar rrëzimin e kërkesës, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Rrethanat e çështjes

1. Kërkuesi në datën 30.4.2018 është paraqitur në Komisaratin e Policisë Kurbin për të bërë kallëzim penal, pasi një ditë më parë, në datën 29.4.2018, shoku i tij, shtetasi F.F., me të cilin e kishte lënë të takohet në orën 18:00 në qytetin e Laçit, kishte humbur kontaktet me të. Kërkuesi në kallëzimin e tij ka dhënë shpjegime se me shtetasin F.F. ka qenë shokë fëmijërie dhe se të dy, pjesë e komunitetit rom, punonin me tregtimin e rrobave të përdorura (perde, tyle e çarçafë). Sipas tij, megjithëse e kishte kërkuar gjithë natën, nuk kishte mundur ta

gjente. Gjithashtu, po sipas shpjegimeve të kërkuarit, shtetasi F.F. kishte pasur me vete 270.000 lekë, gjysma e të cilave i përkiste atij.

2. Fillimisht, Prokuroria pranë Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Kurbin (*Prokuroria e Kurbin*) në datën 2.5.2018, mbi bazën e materialit kallëzues të dërguar nga Komisariati i Policisë Kurbin, ka ngritur dyshime se shtetasi F.F. mund të jetë marrë peng nga persona të tjerë, për shkak të problemeve me lojërat e fatit. Për sqarimin e rrethanave Prokuroria e Kurbin ka kërkuar kryerjen e veprimeve të tjera hetimore, si dhe bazuar në të dhënat/provat e grumbulluara ka regjistruar procedimin penal për veprën penale “Heqja e paligjshme e lirisë”.

3. Në datën 15.5.2018, pas veprimeve hetimore të kryera për këtë çështje, Prokuroria e Kurbin ka urdhëruar regjistrimin e emrit të personit që i atribuohet vepra penale, pasi, sipas saj, janë krijuar dyshime të arsyeshme, të bazuara në prova, se shtetasi F.F. është vrarë me qëllim vjedhjen e shumës të të hollave që kishte pasur me vete dhe dyshohej se autor i këtij veprimi ishte shoku i tij, kërkuari. Mbi këtë bazë, prokuroria ka marrë të pandehur kërkuarin, si personi i fundit që ka pasur kontakt me shtetasin F.F., duke e akuzuar për veprën penale “Vjedhja me pasojë vdekjen”, të parashikuar nga neni 141 i Kodit Penal (KP). Në datën 15.8.2018 prokuroria ka marrë vendim për zgjatjen e afatit të hetimeve. Pas përfundimit të hetimeve, prokurori, me kërkesën e datës 4.12.2018, e ka dërguar çështjen për gjykim në Gjykatën e Rrethit Gjyqësor Kurbin.

4. Në përfundim të gjykimit, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Kurbin, me vendimin nr. 867-128, datë 5.7.2019, ka vendosur deklarin fajtor të kërkuarit për kryerjen e veprës penale “Vjedhja me pasojë vdekjen”, të parashikuar nga neni 141 i KP-së dhe në bazë të kësaj dispozite dënimit e tij me 25 (njëzet e pesë) vjet burgim. Pas ankimit të kërkuarit dhe trashëgimtarëve të viktimës/prindërve, Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 218, datë 14.5.2021, ka vendosur lënien në fuqi të vendimin nr. 867-128, datë 5.7.2019, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Kurbin. Pas rekursit të kërkuarit, Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, në dhomën e këshillimit, me vendimin nr. 00-2024-1782, datë 5.11.2024, ka vendosur mospranimin e tij, për shkak se nuk përmbante asnjë nga shkaqet e parashikuara në nenin 432 të Kodit të Procedurës Penale (KPP).

5. Kërkuari në datën 21.1.2025 (*data e shërbimit postar*) i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*) me ankim kushtetues individual, sipas objektit, i cili, pas plotësimit sipas kërkesave të nenit 27 të Ligjit Organik të Gjykatës, është regjistruar në datën 31.1.2025. Kolegji i Gjykatës në datën 8.4.2025 ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

6. **Kërkuari**, në mënyrë të përmbledhur, ka pretenduar se është cenuar:

6.1. *E drejta për proces të rregullt ligjor* në drejtim të:

6.1.1. *Së drejtës së aksesit*, pasi në rekurs janë paraqitur pretendime që kanë të bëjnë me shkeljen e parimeve themelore të procesit gjyqësor, por Gjykata e Lartë nuk u ka dhënë përgjigje atyre, megjithëse janë me natyrë kushtetuese. Pretendimet e ngritura gjejnë pasqyrim në materialet e çështjes.

6.1.2. *Parimit të paanshmërisë*, për shkak se gjyqtarja relatore Z.S. në Gjykatën e Apelit Tiranë ka manipuluar mënyrën për caktimin e datës së seancës gjyqësore. Vetëm pasi kërkuari i është drejtuar Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Kurbin me kërkesë për shuarjen e masës së sigurimit, për shkak të kohëzgjatjes të afateve të paraburgimit, gjyqtarja relatore ka vepruar me shpejtësi për caktimin e datës së seancës gjyqësore për themelin e çështjes, pa respektuar rregullat procedurale të regjistrimit të datës në serverin e gjykatës dhe pa e

afishuar atë në tabelën e njoftimit të datave në hyrje të gjykatës. Në datën 5.5.2021 gjyqtarja ka caktuar datën e seancës gjyqësore, duke njoftuar vetëm avokatin K.S. (që ka përfaqësuar kërkuesin në shkallën e parë), kurse avokati F.D. (që ka përfaqësuar kërkuesin në gjykimin në apel) është njoftuar nga familjarët e kërkuesit. Gjithashtu, në seancën për gjykimin e themelit të çështjes është kërkuar të gjykohej fillimisht çështja për shuarjen e masës së sigurimit, por kërkesa është refuzuar nga gjyqtarja Z.S. Kjo gjyqtare është kallëzuar nga avokati F.D. për kryerjen e veprës penale “Shpërdorimi i detyrës”. Në përbërje të trupit gjykues në Gjykatën e Apelit Tiranë ka qenë edhe gjyqtarja E.Ll., ish-bashkëshortja e gjyqtarit G.H., që ka gjykuar të njëjtën çështje në Gjykatën e Rrethit Gjyqësor Kurbin. Vetë gjyqtarja E.Ll. i ka paraqitur kryetarit të Gjykatës së Apelit Tiranë kërkesë për heqje dorë nga shqyrtimi i çështjes, por kjo kërkesë nuk është pranuar. Ndërsa gjyqtarja E.T., po pjesë e trupit gjykues në gjykatën e apelit, është kallëzuar penalisht nga shtetasja M.H., e cila përfaqësohet nga avokati i kërkuesit në një çështje që pritet për t’u shqyrtuar në Gjykatën e Lartë.

6.1.3. *Standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor*, pasi Gjykata e Lartë nuk ka riparuar shkeljet e proceseve gjyqësore të zhvilluara në shkallët e tjera. Në vendimin e Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë nuk janë paraqitur shkaqet e rekursit, për të cilat kërkuesi ka kërkuar ndryshimin e vendimit të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Kurbin dhe Gjykatës së Apelit Tiranë, fakt që krijon dyshime për realizimin efektiv të së drejtës së aksesit. Gjithashtu, në përmbajtje të vendimit është cituar se kërkuesi ka kundërshtuar vendimin e gjykatës së apelit, kur në fakt ai ka kundërshtuar vendimet e të dyja shkallëve më të ulëta. Kolegji Penal, në mënyrë absurde, ka refuzuar kalimin e rekursit për shqyrtim në seancë gjyqësore, me arsyetimin se nuk përmbante shkaqe nga ato të parashikuara nga neni 432 i KPP-së.

6.2. *Parimi i prezumimit të pafajësisë*, i garantuar nga neni 32 i Kushtetutës, pasi kërkuesi është dënuar pa prova. Në rastin e dhënies së dënimeve ekstreme, për vepra penale të rënda, duhet të ketë prova bindëse dhe në unitet me njëra-tjetrën, si dhe procesi nuk mund të fillojë me bindjen se i pandehuri e ka kryer krimin që akuzohet. Akti i ekspertimit të ADN-së nuk mund të përdoret si provë, pasi nuk përcakton kohën, mënyrën dhe vendin ku janë gjetur njollat e gjakut. Njollat e gjakut janë gjetur në makinë, për shkak të një aksidenti që ka kryer F.F. dhe prokuroria nuk ka hetuar për këtë rrethanë. Makina përdorej nga kërkuesi, pasi megjithëse ishte në pronësi të viktimës, ky i fundit nuk kishte leje drejtimi. Viktima nuk gëzon statusin e personit të zhdukur, madje sipas akteve të gjendjes civile rezulton të jetë i gjallë. Pra, ende nuk ka një viktimë, një vendngjarje, akt të ekspertimit mjeko-ligjor ose edhe vendim gjykate që të provojë se shtetasi F.F. është person i zhdukur ose të ketë humbur jetën. Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë në vendimin nr. 876, datë 21.12.2005 ka mbajtur qëndrimin se nuk mund të pranohet fajësia e një personi të akuzuar për kryerjen e një veprë penale vetëm me një provë, cilado qoftë ajo, edhe nëse është shkencore, nëse nuk ka prova të tjera që e shoqërojnë atë.

6.3. *E drejta për të mos u deklaruar fajtor mbi bazën e provave të mbledhura në mënyrë të paligjshme*, pasi gjykatat e juridiksionit të zakonshëm kanë shkelur dispozitat procedurale lidhur me marrjen dhe vlerësimin e provave e një fakt i tillë ka sjellë një vendim të padrejtë dhe të pambështetur në prova e ligj. Gjykata e Apelit Tiranë kishte detyrimin për të bërë hetim të ngjarjes, sepse Prokuroria e Apelit Tiranë është mjaftuar me ato çfarë kanë shkruar punonjësit e policisë dhe Prokuroria e Kurbin, pa u thelluar në hetimin e faktit.

7. ***Subjekti i interesuar, Prokuroria e Përgjithshme***, ka paraqitur prapësime me shkrim, duke argumentuar, si vijon:

7.1. *Pretendimi për cenimin e parimit të paanshmërisë*, për shkak se gjyqtarët e gjykatës së apelit kanë qenë në konflikt interesi, është i pabazuar. Gjyqtarët janë të detyruar të zbatojnë rregullat e paanshmërisë, dhe nëse nuk ka prova të drejtpërdrejta që provojnë se lidhjet personale të tyre kanë ndikuar në vendim, kjo nuk mund të konsiderohet shkelje. Edhe pretendimi se gjykata e apelit (gjyqtarja relatores) ka shkelur rregullat procedurale për

caktimin e datës së seancës gjyqësore dhe njoftimin e palëve nuk është i bazuar. Në rastin konkret kërkuesi nëpërmjet mbrojtësit të tij ka marrë pjesë në gjykim dhe ka parashtruar argumentet duke realizuar mbrojtjen e tij. Edhe nëse do të vërtetoheshin shkelje, ato nuk kanë qenë të tilla që të kenë ndikuar në mbarëvajtjen e procesit gjyqësor. Parregullsitë formale që mund të ndodhin në procesin gjyqësor, sikurse pretendohet mosafishimi i datës së gjykimit, nuk çojnë automatikisht në cenimin e procesit gjyqësor, pasi kërkuesi duhet të provojë dëmin e drejtpërdrejtë që i ka ardhur nga këto parregullsi. Pretendimit për shkeljen e rregullave për t'u njoftuar i ka dhënë përgjigje edhe Gjykata e Lartë.

7.2. Pretendimi për cenimin e së drejtës së aksesit të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor është i pabazuar. Arsyetimi i vendimit ndryshon në varësi të rrethanave të çështjes konkrete, natyrës së vendimit dhe Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, sipas rregullit të përcaktuar në nenin 436/a të KPP-së, e ka shqyrtuar çështjen në seancë gjyqësore në dhomën e këshillimit, duke arsyetuar në vendim shkaqet e ngritura në rekurs. Vendimi është i mirarsyetuar dhe në të janë trajtuar me hollësi pretendimet e kërkuesit. Arsyetimi kryesisht është përqendruar rreth pretendimit thelbësor të kërkuesit, i cili lidhet me vlerësimin e provave nga dy gjykatat më të ulëta. Referuar akteve të dosjes pretendimet e kërkuesit nuk gjejnë mbështetje në to dhe në vendimin e Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë janë pasqyruar të gjitha shkaqet e rekursit.

7.3. Pretendimi për cenimin e parimit të prezumimit të pafajësisë ka të bëjë me vlerësimin e provave nga gjykatat e faktit sipas nenit 152 të KPP-së, mbi të cilat është disponuar për fajësinë e kërkuesit. Marrja e provave, paraqitja dhe vlerësimi i tyre janë në juridiksionin e gjykimit të zakonshëm dhe jo atij kushtetues, si dhe në rastin konkret nuk konstatohen të dhëna ose indicie që të tregojnë zbatim arbitrar të ligjit nga gjykatat më të ulëta. Gjykata e Lartë ka arsyetuar në lidhje me pretendimin se kërkuesi është dënuar vetëm mbi bazë të një prove, duke arsyetuar se përveç provës së ADN-së ka edhe prova të tjera, të cilat të çmuara në harmoni me njëra-tjetrën kanë krijuar bindjen për provueshmërinë e akuzës.

8. Subjektet e interesuara, Fatime Fejzillari dhe Petrit Fejzillari, kanë paraqitur prapësime me shkrim, si vijon:

8.1. Kërkuesi është personi i fundit që e ka parë shtetasin F.F. dhe nga data 29.4.2018 e në vazhdim ai rezulton i zhdukur. Prokurori i caktuar për këtë çështje nuk ka ushtruar ndjekjen penale ndaj kërkuesit dhe shtetasve të tjerë, të afërm të tij, të cilët kanë kryer veprën penale “Veprime që pengojnë zbulimin e së vërtetës”. Gjithashtu, kërkuesi ka konsumuar elementet e veprës penale “Fshehja ose asgjësimi i kufomës”. Prokurori, në kundërshtim me ligjin, u ka caktuar avokat kryesisht personave që janë pyetur në cilësinë e personit që ka dijeni për rrethanat e ngjarjes, konkretisht kërkuesit dhe dy të afërme të tij, shtetasve A.F. dhe Xh.F. Për këtë arsye, ndaj prokurorit dhe oficerit të Policisë Gjyqësore është bërë kallëzim penal për veprën penale “Shpërdorimi i detyrës”. Ndërsa për shtetasit A.F. dhe Xh.F. është bërë kallëzim penal për veprën penale “Veprime që pengojnë zbulimin e së vërtetës”. Për këtë kallëzim penal, Gjykata e Apelit Shkodër ka vendosur ndryshimin e vendimit të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Kurbin dhe kthimin e akteve Prokurorisë pranë Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Lezhë për vazhdimin e hetimeve të mëtejshme sipas detyrave të lëna në pjesën arsyetuese të vendimit për veprat penale “Shpërdorimi i detyrës”, “Veprime që pengojnë zbulimin e së vërtetës” dhe “Fshehja ose asgjësimi i kufomës”. Por deri në datën 30.4.2025 vendimi i Gjykatës së Apelit Shkodër nuk është zbardhur/arsyetuar ende. Kërkuesi është person me rrezikshmëri të lartë dhe në raste analoge (të hetuara nga Prokuroria e Posaçme kundër Korrupsionit dhe Krimin të Organizuar) personat janë dënuar edhe për fshehjen dhe asgjësimin e kufomës, por ndaj kërkuesit nuk është ngritur kjo akuzë, ndoshta për arsye profesionale ose të lidhura me diskriminimin, pasi kërkuesi i përket komunitetit rom. Gjithashtu, nga kërkuesi janë depozituar edhe certifikata personale dhe familjare të

subjekteve të interesuara, duke vënë në dyshim respektimin e së drejtës për mbrojtjen e të dhënave personale, por për këtë do të merren masa sipas ligjit.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e kërkuarit

9. Çështja e legjitimitimit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Referuar neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo individ, person fizik ose juridik, subjekt i së drejtës private dhe publike, mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret e nenit 71/a të Ligjit Organik të Gjykatës, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësura në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur, si dhe rregullimet e veçanta ligjore të shqyrtimit paraprak të kërkesës.

10. Kërkuesi, si bartës i të drejtave dhe lirive themelore kushtetuese, legjitimohet *ratione personae*, bazuar në nenet 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, pasi është palë ndërgjyqëse/i dënuar në procesin gjyqësor penal ndaj të cilit ka ngritur pretendime.

11. Në lidhje me kriterin e *shterimit të mjeteve juridike efektive*, në kuptim të nenit 131, pika 1, shkronja “f”, të Kushtetutës, kërkuesi i është drejtuar Gjykatës me ankim kushtetues individual pas përfundimit të procesit gjyqësor në të tria shkallët e sistemit gjyqësor të zakonshëm. Në përmbajtje të ankimit kushtetues individual kërkuesi ka pretenduar, ndër të tjera, edhe pretendimin *për të mos u deklaruar fajtor mbi bazën e provave të mbledhura në mënyrë të paligjshme*, duke parashtruar vetëm në mënyrë të përgjithshme se ka pasur shkelje të ligjit procedural në mënyrën e marrjes së provave gjatë hetimit ose gjykimit të çështjes së tij, por pa parashtruar argumente konkrete për këtë lloj shkeljeje. Gjykata konstaton se kërkuesi nuk e ka parashtruar këtë pretendim në ankimin e paraqitur në Gjykatën e Apelit Tiranë, as në rekursin e ushtruar në Gjykatën e Lartë, ndonëse e ka përmendur me fjalë të përgjithshme se është shkelur ligji për mënyrën e marrjes së provave (*shih faqen 12 të rekursit të paraqitur në Gjykatën e Lartë*). Për rrjedhojë, Gjykata vlerëson se për pretendimin *për të mos u deklaruar fajtor mbi bazën e provave të mbledhura në mënyrë të paligjshme* kërkuesi nuk ka shteruar mjetet juridike efektive në dispozicion. Për pretendimet e tjera, Gjykata konstaton se kërkuesi i ka shteruar si në formë e substancë mjetet e zakonshme të ankimit ndaj vendimeve të gjykatave më të ulëta, për rrjedhojë ai nuk ka mjet tjetër juridik në dispozicion për mbrojtjen e të drejtave të tij kushtetuese përveç paraqitjes së ankimit kushtetues individual¹.

12. Lidhur me legjitimitimin *ratione temporis*, neni 71/a, pika 1, shkronja “b”, i Ligjit Organik të Gjykatës ka parashikuar afatin ligjor 4-mujor nga konstatimi i cenimit për paraqitjen e ankimit kushtetues individual. Vendimi i kundërshtuar i Gjykatës së Lartë mban datën 5.11.2024, ndërsa kërkesa është paraqitur në Gjykatë në datën 21.1.2025, për rrjedhojë kërkesa është paraqitur brenda afatit ligjor 4-mujor.

13. Për sa i takon legjitimitimin *ratione materiae*, Gjykata vëren se kërkuesi ka parashtruar pretendime për cenimin e *së drejtës për proces të rregullt ligjor* në aspekt të *parimit të paanshmërisë* gjatë gjykimit në gjykatën e apelit, të *standardit të arsyetimit të vendimit*

¹ Gjyqtarja Sonila Bejtja, në ndryshim nga shumica, për këtë pretendim votoi me qasjen se kërkuesi nuk ka paraqitur argumente të mjaftueshme kushtetuese dhe për këtë arsye ky pretendim nuk mund të merret në shqyrtim.

gjyqësor dhe të së drejtës së aksesit nga Gjykata e Lartë, si dhe për cenimin e parimit të prezumimit të pafajësisë.

14. Gjykata vëren se për pretendimin për cenimin e parimit të paanshmërisë në Gjykatën e Apelit Tiranë kërkuar ka parashtruar dy argumente: i. gjyqtarja relatores ka manipuluar rregullat për caktimin e datës së seancës gjyqësore dhe njoftimin ia ka dërguar vetëm avokatit që ka përfaqësuar kërkuar në shkallën e parë, ndërsa avokati që e ka përfaqësuar në apel është njoftuar nga familjarët; ii. në përbërje të trupit gjykues në gjykatën e apelit ka pasur dy gjyqtare në kushtet e papajtueshmërisë.

15. *Për argumentin e parë*, për shkeljen e rregullave të njoftimit të datës së seancës, nga materialet e dosjes gjyqësore të administruar për efekt të gjykimit kushtetues rezulton se për seancën e datës 11.5.2021, ora 14:00, që do të zhvillohej në gjykatën e apelit, me njoftimin nr. 3969 akti, datë 6.5.2021 për kërkuar është njoftuar dhe ka firmosur se ka marrë dijeni avokati K.S., që e ka përfaqësuar gjatë gjykimit në gjykatën e shkallës së parë dhe ka paraqitur ankim pranë Gjykatës së Apelit Tiranë. Gjithashtu, rezulton se gjyqtarja relatores ka njoftuar Drejtorinë e Përgjithshme të Burgjeve për shoqërimin e kërkuar. Seanca gjyqësore e datës 11.5.2021, ku kërkuar ka qenë i pranishëm, është shtyrë për në datën 14.5.2021, për shkak të mungesës së prokurorisë dhe trashëgimtarëve të viktimës. Edhe gjatë seancës së datës 14.5.2021 kërkuar ka qenë përsëri i pranishëm. Në rrethanat kur kërkuar ka qenë i pranishëm gjatë zhvillimit të seancave gjyqësore në Gjykatën e Apelit Tiranë dhe ka pasur mundësi për të parashtruar mbrojtjen e tij, Gjykata vlerëson se ai nëpërmjet argumenteve të paraqitura nuk ka provuar cenimin e të drejtave të tij kushtetuese, për rrjedhojë pretendimi është haptazi i pabazuar.

16. *Për argumentin e dytë*, Gjykata vëren se kërkuar ka parashtruar dy fakte: se i. njëra nga gjyqtaret e trupit gjykues të Gjykatës së Apelit Tiranë është kallëzuar penalisht nga shtetasja M.H., e cila përfaqësohet nga avokati i kërkuar në një çështje që pritet për t'u shqyrtuar në Gjykatën e Lartë; ii. gjatë gjykimit në Gjykatën e Apelit Tiranë gjyqtarja E.Ll. ka qenë në kushtet e papajtueshmërisë, si ish-bashkëshorte e gjyqtarit G.H., që ka qenë pjesë e trupit gjykues gjatë gjykimit të çështjes në Gjykatën e Rrethit Gjyqësor Dibër.

17. *Në lidhje me faktin e parë*, Gjykata vëren se shtetasja M.H. nuk ka asnjë lidhje si me kërkuar, po ashtu edhe me shtetasin F.F./viktimën, dhe çështja së cilës i referohet kërkuar nuk ka lidhje me rastin në shqyrtim. Vetëm fakti që kërkuar dhe shtetasja M.H. përfaqësohen në gjykime të ndryshme nga i njëjti avokat, nuk përbën argument në nivel kushtetues në mbështetje të pretendimit për cenimin e parimit të paanshmërisë, për rrjedhojë Gjykata vlerëson se ky pretendim është haptazi i pabazuar.

18. *Në lidhje me faktin e dytë*, Gjykata konstaton se kërkuar ka pretenduar se në përbërje të trupit gjykues në Gjykatën e Apelit Tiranë ka qenë gjyqtarja E.Ll., (ish) bashkëshortja e gjyqtarit G.H., që ka gjykuar të njëjtën çështje në Gjykatën e Rrethit e Gjyqësor Kurbini. Për këtë pretendim nga materialet e dosjes gjyqësore rezulton se gjyqtarja E.Ll. i ka paraqitur kryetarin të gjykatës së apelit kërkesë për heqje dorë nga shqyrtimi i çështjes. Pas shqyrtimit të kërkesës, kryetari i gjykatës së apelit, me vendimin nr. 919 prot., datë 12.5.2021, ka vendosur mospranimin e saj, duke vlerësuar se shkak i parashtruar për paanshmëri nga kërkuar se në shkallë të parë ai është gjykuar nga gjyqtari G.H., nuk parashikohet nga neni 17 i KPP-së, pasi mes tij dhe gjyqtarës E.Ll. është zgjidhur martesa me vendim gjyqësor të formës së prerë dhe për këto arsye pretendimi i kërkuar për paanshmëri ka qenë i pabazuar. Ky pretendim është vlerësuar edhe nga Gjykata e Lartë, e cila, pasi e ka marrë në shqyrtim, i ka dhënë kërkuar përgjigje të arsyetuar se nuk rezulton të mos jenë respektuar garancitë e procesit të rregullt.

19. Në vijim të standardeve të vendosura nga jurisprudenca kushtetuese për parimin e paanshmërisë, në kuptim të nenit 42, pika 2, të Kushtetutës, respektimi i këtij parimi duhet të verifikohet duke zbatuar dy teste, testin subjektiv, i cili, në thelb, kërkon të provuarit e faktit

se bindja personale e një gjyqtari ka ndikuar në vendimin e gjykatës dhe, gjithashtu, testin objektiv, i cili kërkon të provuarit nëse gjyqtari ka ofruar garanci të mjaftueshme për të përjashtuar çdo dyshim të arsyeshëm në këtë drejtim. Në kuptim të testit subjektiv, paanshmëria e gjyqtarëve duhet të prezumohet derisa të provohet e kundërta. Për sa i përket testit objektiv, ai nënkupton se veç sjelljes personale të çdo anëtari të trupit gjykues, duhet të provohet nëse ka fakte bindëse, të cilat vënë në dyshim paanshmërinë. Në këtë kuadër edhe dukja e jashtme ka rëndësi. Për rrjedhojë, kur vlerësohet nëse në një çështje konkrete ka një arsye të përligjur që rrezikon paanshmërinë e një trupi gjykues, këndvështrimi i atyre që paraqesin këtë pretendim ka rëndësi, por vendimtar mbetet përcaktimi nëse ky dyshim është objektivisht i justifikueshëm (*shih vendimet nr. 10, datë 12.4.2022; nr. 49, datë 10.7.2015; nr. 11, datë 2.4.2008, të Gjykatës Kushtetuese*). Referuar fakteve konkrete, Gjykata vlerëson se në drejtim të testit subjektiv, për bindjen e brendshme të gjyqtarës, parashtrimi i kërkuesit se parimi i paanshmërisë është cenuar vetëm se në përbërje të trupit gjykues në Gjykatën e Apelit Tiranë ka qenë gjyqtarja E.Ll., ish-bashkëshortja e gjyqtarit G.H. (pjesë e trupit gjykues që ka gjykuar çështjen e tij në gjykatën e shkallës së parë), nuk provon të kundërtën e prezumimit se gjyqtarja ka qenë e paanshme. Edhe për sa i përket testit objektiv, Gjykata konstaton se në kohën e gjykimit midis gjyqtarës së apelit E.Ll. dhe gjyqtarit të gjykatës së shkallës së parë G.H. nuk ka pasur lidhje familjare që të vinin në dyshim që gjyqtarja E.Ll. do të cenonte parimin e paanshmërisë në gjykimin e çështjes. Për rrjedhojë, Gjykata vlerëson se pretendimi për cenimin e parimit të paanshmërisë është haptazi i pabazuar²

20. Gjykata konstaton se në drejtim të pretendimit për cenimin *e parimit të prezumimit të pafajësisë*, të cilin në thelb kërkuesi e ka ndërlidhur me pretendimin për cenimin *e së drejtës së aksesit dhe standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor*, kërkuesi ka parashtruar të njëjtat argumente të cilat në mënyrë të përmbledhur janë si në vijim, se: i. është dënuar pa prova; ii. vetëm analiza e ADN-së nuk mjafton nëse nuk shoqërohet me prova të tjera; iii. nuk është gjendur asnjëherë viktimë; iv. Gjykata e Lartë nuk u ka dhënë përgjigje kërkimeve të tij për parimin e prezumimit të pafajësisë; v. Gjykata e Lartë nuk ka mbajtur të njëjtin qëndrim si në raste të ngjashme, sikurse është vendimi nr. 876, datë 21.12.2005, i Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, në të cilin është shprehur se nuk mund të pranohet fajësia e një personi të akuzuar për kryerjen e një veprë penale vetëm me një provë, cilado qoftë ajo, edhe shkencore, nëse nuk ka prova të tjera që e shoqërojnë atë. Lidhur me këtë argument të fundit, Gjykata vëren se, pavarësisht se kërkuesi e ka parashtruar atë në drejtim të pretendimit për cenimin e parimit të prezumimit të pafajësisë, në thelb ai lidhet me cenimin e parimit të barazisë përpara ligjit. Në këtë drejtim Gjykata në jurisprudencën e saj ka theksuar se fakti që gjykatat e zakonshme kanë vendosur ndryshe në një rast të ngjashëm, në vetvete nuk mund të mbështesë *a priori* pretendimin për shkeljen e parimit të barazisë përpara ligjit, pasi mënyra e zgjidhjes së çështjes dhe e zbatimit të ligjit është e drejtë e çdo gjykate, për sa kohë çdo çështje konkrete është specifike dhe ka individualitetin e saj, harmonizuar edhe me rrethanat, faktorë, motive ose prova gjyqësore të cilat nuk mund të jenë të njëjta (*shih vendimet nr. 19, datë 21.3.2024; nr. 17, datë 23.3.2023, të Gjykatës Kushtetuese*). Vetëm në rastet e ekzistencës së vendimeve njësuere/unifikuese, gjykatat, duke mos analizuar çështjen konform këtyre vendimeve, cenohet parimi i sigurisë juridike të kërkuesit për zbatimin e ligjit në harmoni me praktikën gjyqësore të kësaj gjykate

² Gjyqtarja Sonila Bejtja votoi se ky pretendim është haptazi i pabazuar me arsyetim paralel sipas qasjeve të mbajtura prej saj në vendimet e mëparshme (*shih vendimet nr. 49, datë 16.10.2023, të Gjykatës Kushtetuese; nr. 103, datë 17.5.2023 të Mbledhje së Gjyqtarëve*). Në konsideratë të kësaj qasjeje, nga materialet e dosjes gjyqësore ka rezultuar se gjyqtarja E.Ll. (pjesë e trupit gjykues të Gjykatës së Apelit Tiranë) ka paraqitur kërkesë për heqjen dorë nga gjykimi, e cila është shqyrtuar nga kryetari i gjykatës së apelit, që ka arsyetuar rregullisht duke dhënë përgjigje për rrëzimin e saj. Gjyqtarja Sonila Bejtja konstaton se kërkuesi nuk ka paraqitur asnjë pretendim, për rrjedhojë asnjë fakt ose provë në lidhje me parregullsinë e procesit gjyqësor, ku është shqyrtuar kërkesa për heqjen dorë nga gjykimi të gjyqtarës E.Ll.

(shih vendimet nr. 64, datë 23.10.2025; nr. 47 datë 11.6.2024, të Gjykatës Kushtetuese). Prandaj në kushtet kur kërkuesi nuk ka argumentuar nëse vendimi i referuar prej tij është njëses/unifikues i praktikës gjyqësore, pra që të jetë i detyrueshëm për zbatim nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm, pretendimi i tij është haptazi i pabazuar.

21. Për rrjedhojë, argumentet e tjera të kërkuesit në vijim Gjykata do t'i analizojë në këndvështrim të parimit të prezumimit të pafajësisë dhe standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1. Për cenimin e parimit të prezumimit të pafajësisë të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor

22. Kërkuesi ka parashtruar se është dënuar pa prova, por vetëm mbi bazën e dyshimeve, pasi trupi i viktimës nuk është gjendur asnjëherë, madje ende sot, sipas akteve të gjendjes civile, rezulton i gjallë. Vetëm analiza e ADN-së për njollat e gjakut të gjendura në sediljen e makinës nuk mund të përdoret, nëse nuk shoqërohet me prova të tjera. Gjykatat e juridiksionit të zakonshëm e kanë zhvilluar procesin me bindjen se kërkuesi e ka kryer veprën penale, duke e prezumuar të vdekur shtetasin F.F. Gjithashtu, sipas tij, Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë nuk u ka dhënë përgjigje pretendimeve me natyrë kushtetuese të parashtruara në rekurs për (pa)fajësinë e tij.

23. Subjekti i interesuar, Prokuroria e Përgjithshme, ka prapësuar se pretendimi ka të bëjë me vlerësimin e provave nga gjykata e faktit mbi të cilat është disponuar për fajësinë e kërkuesit. Marrja e provave, paraqitja dhe vlerësimi i tyre janë në juridiksionin e gjykimit të zakonshëm dhe jo atij kushtetues, e në rastin konkret nuk konstatohen të dhëna ose indicie që të tregojnë zbatim arbitrar të ligjit nga gjykatat më të ulëta. Gjykata e Lartë është shprehur për pretendimin e kërkuesit se është dënuar vetëm mbi bazë të një prove, duke arsyetuar se përveç provës së analizës së ADN-së ka edhe prova të tjera, të cilat të çmuara në harmoni me njëra-tjetrën kanë krijuar bindjen për provueshmërinë e akuzës.

24. Subjektet e interesuara, Fatime dhe Petrit Fejzillari (trashëgimtarët e viktimës), kanë parashtruar se kërkuesi është personi i fundit që e ka parë/takuar djalin e tyre, i cili nga data 29.4.2018 deri më sot rezulton i zhdukur. Kërkuesi është person me rrezikshmëri të lartë dhe në raste analoge personat janë dënuar edhe për fshehjen e asgjësimit të kufomës, por ndaj kërkuesit nuk është ngritur kjo akuzë, ndoshta për arsye profesionale ose për shkak të diskriminimit, pasi kërkuesi i përket komunitetit rom. Ndaj prokurorit të çështjes dhe oficerit të Policisë Gjyqësore është bërë kallëzim penal për shpërdorim detyre.

25. Parimi i prezumimit të pafajësisë parashikohet në nenin 30 të Kushtetutës, sipas të cilit kushdo quhet i pafajshëm, përderisa nuk i është provuar fajësia me vendim gjyqësor të formës së prerë.

26. Gjykata ka theksuar se parimi i prezumimit të pafajësisë buron nga parimi i shtetit të së drejtës dhe është i lidhur ngushtë me të drejtën e personit të akuzuar për t'u mbrojtur në një gjykim të drejtë. Sipas këtij parimi, asnjë masë që barazohet me dënimin nuk mund të jepet ndaj një të pandehuri pa u provuar fajësia e tij përtej çdo dyshimi të arsyeshëm. Gjykatat e zakonshme nuk duhet ta fillojnë procesin me bindjen se i pandehuri ka kryer krimin për të cilin akuzohet, se barra e provës i takon palës akuzuese, se çdo dyshim duhet të shkojë në favor të të pandehurit dhe se gjykata duhet ta mbështesë vendimin në prova të drejtpërdrejta dhe të tërthorta që duhet të provohen nga akuza. Ato janë të detyruara të përcaktojnë faktet e çështjes, të rëndësishme për vlerësimin e përgjegjësisë ligjore të të akuzuarit, sa më qartë dhe saktë të jetë e mundur dhe nuk mund t'i paraqesin ato thjesht si aludime ose dyshime (shih vendimet nr. 63, datë 20.11.2023; nr. 12, datë 24.4.2018; nr. 68, datë 14.11.2016, të Gjykatës Kushtetuese). Gjykata ka pohuar se kur vlerësohet parimi i prezumimit të pafajësisë në çështjet penale, prezumimet e faktit ose të ligjit nuk janë të ndaluara, por ato duhet të jenë brenda kufijve të arsyeshëm, duke mbajtur në konsideratë rëndësinë e interesit që rrezikohet

dhe të sigurojnë të drejtat e mbrojtjes (*shih vendimin nr. 63, datë 20.11.2023, të Gjykatës Kushtetuese*). Gjykata ka evidentuar edhe dallimin që ekziston midis mënyrës së marrjes të provave dhe vlerësimit të tyre në procesin gjyqësor. Në këtë drejtim, Gjykata ka theksuar se nuk është detyrë e saj të përcaktojë rëndësinë vendimtare të një prove, për sa kohë që gjykatat e zakonshme, në arsyetimin e vendimeve të tyre, e mbështesin fajësinë e kërkuesit edhe mbi disa prova të tjera (*shih vendimet nr. 40, datë 22.9.2011; nr. 42, datë 18.12.2007; nr. 9, datë 28.4.2004, të Gjykatës Kushtetuese*).

27. Në drejtim të parimit të prezumimit të pafajësisë, Gjykata ka pohuar se garancitë kushtetuese të tij janë konkretizuar në rregullat e KPP-së, duke i krijuar në këtë mënyrë të gjitha mundësitë organit që procedon me ndjekjen penale (prokurorisë dhe gjykatave) për të përmbushur detyrën kushtetuese të respektimit të këtij parimi. Parimi i prezumimit të pafajësisë (neni 4 i KPP-së) përcakton se i pandehuri prezumohet i pafajshëm gjersa nuk vërtetohet fajësia e tij me vendim gjyqësor të formës së prerë dhe se çdo dyshim për akuzën çmohet në favor të tij, si dhe vendimi i fajësisë jepet kur ai rezulton fajtor përtej çdo dyshimi të arsyeshëm. Ndërsa në nenin 152 të KPP-së parashikohet se çmuarja e provave është përcaktimi i vërtetësisë dhe fuqisë provuese të tyre, se çdo provë i nënshtrohet shqyrtimit dhe nuk ka vlerë të paracaktuar. Gjykata e zakonshme i çmon provat sipas bindjes së formuar pas shqyrtimit të tyre në tërësi dhe se ekzistenca e një fakti nuk mund të nxirret nga indiciet, përveçse kur këto janë të rëndësishme, të sakta dhe në përputhje me njëra-tjetrën (*shih vendimin nr. 63, datë 20.11.2023, të Gjykatës Kushtetuese*).

28. Parimi i prezumimit të pafajësisë është trajtuar edhe në jurisprudencën e Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*GJEDNJ*) në kuadrin e nenit 6, pika 2, të KEDNJ-së. *GJEDNJ*-ja, ndër të tjera, në rastin kur ka pasur një akuzë penale dhe procedurat penale kanë përfunduar me dënimin e personit, ka theksuar se gjykatat duhet të garantojnë që parimi i prezumimit të pafajësisë të shihet si një garanci procedurale në kontekstin e një gjykimi penal, duke imponuar zbatimin e disa kërkesave të lidhura me: i. barrën e provës (*shih Barberà, Messegué dhe Jabardo kundër Spanjës, 6 dhjetor 1988, § 77, Seria A nr. 146 dhe Telfner kundër Austrisë, nr. 33501/96, § 15, 20 mars 2001*); ii. prezumimet ligjore të lidhura me faktet dhe ato të lidhura me ligjin (*shih Salabiaku kundër Francës, 7 tetor 1988, § 28, seria A nr. 141-A, dhe Radio Francë dhe të tjerë kundër Francës, nr. 53984/00, § 24, ECHR 2004-II*); iii. privilegjin kundër vetinkriminimit (*shih Saunders kundër Mbretërisë së Bashkuar, 17 dhjetor 1996, § 68, raportet e vendimeve dhe aktgjykimeve 1996-VI, dhe Heaney dhe McGuinness kundër Irlandës, nr. 34720/97, § 40, ECHR 2000-XII*).

29. Lidhur me respektimin e *standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor*, Gjykata ka pohuar se e drejta për proces të rregullt ligjor përfshin edhe të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar, që i garantohet individit nga nenet 42 dhe 142, pika 1, të Kushtetutës. Arsyetimi i vendimeve është element thelbësor i një vendimi të drejtë. Funksioni i një vendimi të arsyetuar është t'u tregojë palëve që ato janë dëgjuar, si dhe u jep mundësinë atyre ta kundërshtojnë atë (*shih vendimet nr. 21, datë 26.9.2022; nr. 67, datë 10.11.2017, të Gjykatës Kushtetuese*).

30. Për sa i takon ndarjes së detyrave midis juridiksionit kushtetues dhe atij të gjyqësorit të zakonshëm, Gjykata në jurisprudencën e saj ka theksuar se detyrë e saj është të vlerësojë nëse gjatë procesit gjyqësor ka pasur shkelje të të drejtave kushtetuese, si dhe nëse zbatimi i ligjit ka qenë eventualisht arbitrar, në kuptimin që të bjerë ndesh haptazi me konceptin e gjykimit të drejtë të përcaktuar në nenin 42 të Kushtetutës. Gjykata nuk vepron si shkallë e katërt gjykimi, por ajo ndërhyr atëherë kur gabimi ligjor ose faktik nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm është aq i dukshëm, sa një gjykatë e kujdesshme nuk mund ta kishte bërë ndonjëherë ose është i tillë që gjykimin e bën të padrejtë (*shih vendimet nr. 59, datë 14.11.2023; nr. 30, datë 29.5.2023; nr. 29, datë 1.11.2022, të Gjykatës Kushtetuese*).

31. Nga ana tjetër, sipas Gjykatës, kontrolli i respektimit të standardeve kushtetuese për një proces të rregullt ligjor është funksion edhe i gjykatave të zakonshme, për më tepër i Gjykatës së Lartë (*shih vendimin nr. 6, datë 16.2.2021, të Gjykatës Kushtetuese*). Kur në rekurs janë ngritur pretendime të natyrës kushtetuese, Gjykata e Lartë, bazuar në natyrën e gjykimit kushtetues të kërkesave individuale, si dhe në parimin e subsidiaritetit që udhëheq raportet ndërmjet juridiksionit kushtetues dhe juridiksionit të gjykatave të zakonshme, duhet të investohet në ekzaminimin e tyre dhe të mbajë një qëndrim të shprehur lidhur me to (*shih vendimin nr. 11, datë 16.4.2018, të Gjykatës Kushtetuese*).

32. Duke iu kthyer çështjes konkrete, Gjykata vëren se kërkuesi dhe shtetasi F.F. punonin së bashku me shitjen e rrobave të përdorura. Automjeti në pronësi të shtetasit F.F. përdorej nga kërkuesi për tregti. Në datën 29.4.2018 kërkuesi dhe shtetasi F.F. kanë shkuar për tregti në qytetin e Laçit. Shtetasi F.F. kishte pasur me vete një shumë afërsisht 270.000 lekë. Po në këtë datë ka rezultuar se komunikimi i fundit telefonik i shtetasit F.F. me celularin e tij ka qenë në orën 14:54, ndërsa komunikimi i fundit i kërkuesit në orën 15:30. Të dy numrat e telefonit janë fikur pothuajse në të njëjtën kohë dhe në të njëjtin vend (antena Miloti E). Kërkuesi e ka rindezur telefonin pas 11 orësh, duke hedhur hipoteza për vendndodhjen e tij në Tiranë, por nuk ka paraqitur prova në lidhje me të. Në datën 30.4.2018, në orën 09:15, kërkuesi është paraqitur në Komisaratin e Policisë Kurbin për të bërë kallëzim penal, pasi një ditë më parë shtetasi F.F., me të cilin e kishte lënë të takohej në orën 18:00 në qytetin e Laçit, kishte humbur kontaktet me të. Sipas tij, shtetasi F.F. kishte me vete 270.000 lekë, gjysma e të cilave i përkiste kërkuesit.

33. Gjykata e Rrethit Gjyqësor Kurbin ka analizuar fillimisht se Prokuroria e Kurbinit në datën 2.5.2018, mbi bazën e materialit kallëzues të dërguar nga Komisarati i Policisë Kurbin, ka ngritur dyshime se shtetasi F.F. mund të jetë marrë peng nga persona të tjerë, për shkak të problemeve me lojërat e fatit dhe prokuroria ka regjistruar procedimin penal për veprën penale “Heqja e paligjshme e lirisë”. Nga procesverbali i datës 2.5.2018 rezulton se ekspert i kriminalist, oficeri i Policisë Gjyqësore dhe vetë kallëzuesi kanë shkuar në vendet e treguara nga ky i fundit, por në asnjë prej këtyre vendeve nuk janë gjetur prova ose sende që mund të kishin lidhje me ngjarjen. Disa ditë pas ngjarjes, kërkuesi i ka dorëzuar nënës së shtetasit F.F. telefonin celular të këtij të fundit, i cili, sipas ekspertimit teknik, ka rezultuar se ishte i thyer dhe jofunksional. Një javë më pas, kërkuesi ka dërguar makinën në një lavazh në Peqin, duke kërkuar nga punonjësit e atij subjekti larjen e makinës jashtë e brenda. Në datën 9.5.2018, pas larjes së automjetit, shërbimet e Policisë Gjyqësore kanë bërë këqyrjen e automjetit. Në bazë të aktit të ekspertimit biologjik vlerësues nr. 5390, datë 16.5.2018, gomina e derës së pasme, nga ana e majtë e shoferit ka rezultuar pozitive nga testi specifik për gjak human. Për këqyrjen fizike të personit dhe marrjen e kampionëve biologjikë të pështymës (ADN) të prindërve të shtetasit F.F. është përpiluar akti i ekspertimit biologjik krahasues ADN-je nr. 5391, datë 16.5.2018, sipas të cilit, nga mostrat biologjike të marra nga gomina e derës së pasme të automjetit, ekzistojnë lidhje gjenetike baba-bir dhe nënë-bir. Po ashtu, gjatë këqyrjes së mjetit janë gjetur një palë gërshërë, por në bazë të aktit të ekspertimit biologjik nr. 5520, datë 18.5.2018 është konkluduar se ato nuk përmbajnë mbetje humane për identifikim me anë të analizës së ADN-së. Po ashtu, edhe nga akti i ekspertimit biologjik të ADN-së të kryer për xhupin e veshur nga kërkuesi ditën e ngjarjes, është arritur në përfundimin se nuk ka pasur mbetje të vlefshme për identifikimin individual të analizës së ADN-së. Në vijim, edhe një grup punonjësish të policisë së Kurbinit, me qëllim gjetjen e shtetasit F.F., ka kontrolluar zona të ndryshme, por nga kontrolli nuk është konstatuar viktimë ose rrobë/send që mund të ketë pasur ai ditën kur është zhdukur. Ndërkohë, rezulton se prokuroria ka kryer edhe përgjim ambiental për bisedat mes kërkuesit dhe xhaxhait, sipas të cilave nuk do të flasin e tregojnë se çfarë ka ndodhur kur shprehen, ndër të tjera: “Eeeee, se mos llafos. Joo. Ai ka ik vetë”.

34. Për sa më lart, pas veprimeve hetimore të kryera për këtë çështje, në datën 15.5.2018 Prokuroria e Kurbinit ka urdhëruar regjistrimin e emrit të personit që i atribuohet vepra penale, pasi, sipas saj, ishin krijuar dyshime të arsyeshme, të bazuara në prova, se shtetasi F.F. ishte vrarë me qëllim vjedhjen e shumës të të hollave që kishte pasur me vete dhe dyshohej se autor i këtij veprimi ishte shoku i tij/kërkuesi. Mbi këtë bazë, prokuroria ka marrë të pandehur kërkuesin, si personi i fundit që kishte pasur kontaktet me shtetasin F.F., duke e akuzuar për veprën penale “Vjedhja me pasojë vdekjen”, të parashikuar nga neni 141 i KP-së. Pas përfundimit të hetimeve (të cilat kanë zgjatur edhe për një afat 3-mujor), prokurori, me kërkesën e datës 4.12.2018, ka dërguar çështjen për gjykim në Gjykatën e Rrethit Gjyqësor Kurbin.

35. Kërkuesi, gjatë fazës së gjyimit, ka dhënë deklaramë/sqarime, duke ngritur disa alibi për vendndodhjen e tij ditën e ngjarjes, duke thënë se ka qenë në qytetin e Laçit, por në fakt ka qenë në qytetin e Tiranës, tek e dashura e tij, por pa dhënë gjeneralitetet e saj dhe për këtë shkak nuk është bërë e mundur pyetja e saj si dëshmitare nga prokuroria, e cila nuk e ka konsideruar alibinë e pretenduar nga kërkuesi. Në cilësinë e dëshmitarëve janë pyetur prindërit e shtetasit F.F., bashkëshortja S.C. dhe shtetasi I.K., (daja i shtetasit F.F.). Këta dëshmitarë, në mënyrë të përmblodhur, kanë shprehur dyshimet e tyre në lidhje me marrëdhënien që kishte kërkuesi ndaj shtetasit F.F. dhe sjelljen që kishte pasur pas zhdukjes së tij, që sipas tyre ka qenë e dyshimtë. Në cilësinë e dëshmitarëve janë pyetur xhaxhai i kërkuesit dhe punonjësit e lavazhit ku ai kishte çuar makinën për ta larë një javë pas ngjarjes. Kërkuesi ka dhënë shpjegime se ka qenë në komisariatën e policisë në orën 07:30–08:00, por sipas librit të pritjes ka qenë në orën 09:15. Për njollat e gjakut të gjendura në sediljen e makinës kërkuesi ka deklaruar se janë për shkak të një aksidenti që kishte pësuar shtetasi F.F., por sipas Prokurorisë së Kurbinit automjeti nuk ka qenë i përfshirë në asnjë aksident dhe shtetasi F.F. nuk ka pasur hemorragji.

36. Gjykata e Rrethit Gjyqësor Kurbin ka arsyetuar se nga shqyrtimi gjyqësor, vlerësimi i provave shkresore dhe shkencore (aktet e ekspertimit biologjik), analiza e të dhënave të dërguara në formë elektronike nga operatorët telefonikë dhe provave me dëshmitarë, është provuar plotësisht ekzistenca e faktit penal dhe rrethanave të tij në versionin e parashtruar nga organi i akuzës. Gjykata e shkallës së parë ka vlerësuar se objekti i veprës penale ka qenë cenimi i pasurisë së viktimës dhe si pasojë e këtij cenimi ka ardhur vdekja. Gjykata e shkallës së parë ka arsyetuar se kërkuesi ka kryer veprime me strategji për të mos rënë në sy, se autori i vërtetë ishte ai vetë dhe se i ka dorëzuar familjarëve të viktimës mallin e mbetur nga tregtia, por nuk ka dorëzuar telefonin tjetër që përdorte shtetasi F.F. për t’u lidhur me shërbimin e internetit, si dhe çelësat e makinës. Me qëllim fshehjen e të gjitha fakteve e provave, ndonëse automjeti nuk ishte i tij dhe shoku ende nuk ishte gjetur, kërkuesi e ka çuar makinën në lavazhin e personave që i njihte. Për njollat e gjakut, si provë thelbësore shkencore, gjykata e shkallës së parë ka arsyetuar se ato janë gjendur në sediljen e pasme dhe jo në vendin ku ulej shtetasi F.F. dhe nuk ka sens tjetër për krijimin e tyre përveçse me vendosjen e detyrueshme të personit/viktimës aty, me qëllim transportin e tij (*shih faqet 15-18 të vendimit të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Kurbin*).

37. Ndaj vendimit të gjykatës së shkallës së parë kërkuesi ka paraqitur ankim, duke parashtruar në mënyrë të përmblodhur pretendime se është dënuar pa prova, për më tepër në rrethanat kur nuk është gjetur asnjë kufomë. Pas ankimit të kërkuesit dhe trashëgimtarëve të viktimës, Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 218, datë 14.5.2021, ka vendosur lënien në fuqi të vendimit nr. 867-128, datë 5.7.2019 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Kurbin, duke e vlerësuar të drejtë këtë vendim. Gjykata e apelit ka konfirmuar provat e vlerësuar nga gjykata e shkallës së parë dhe ka evidentuar se vrasja nga ndodhur në mizori, pasi kërkuesi vazhdon të refuzojë të tregojë vendndodhjen e trupit (*shih faqen 27 të vendimit të Gjykatës së Apelit Tiranë*).

38. Pas rekursit të kërkuarit, Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, në dhomën e këshillimit, me vendimin nr. 00-2024-1782, datë 5.11.2024, ka vendosur mospranimin e rekursit, për shkak se nuk përmbante asnjë nga shkaqet e parashikuara në nenin 432 të KPP-së. Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë ka arritur në përfundimin se shkaqet e ngritura në rekurs nuk e cenojnë vendimmarrjen e Gjykatës së Apelit Tiranë, pasi kjo gjykatë ka respektuar parimet e vlerësimit të lirë të provës e ato të çmuarjes së saj. Gjykata e Lartë ka arsyetuar se nuk ka konstatuar mosrespektim ose zbatim të gabuar të ligjit penal material ose procedural nga gjykata e apelit, me rëndësi për njësimin apo zhvillimin e praktikës gjyqësore; nuk është verifikuar shkelja ose zbatimi i gabuar i ligjit procedural penal me pasojë pavlefshmërinë absolute të vendimit, pavlefshmërinë absolute të akteve ose papërdorshmërinë e provave; nuk rezulton që vendimi i ankimuar të jetë në kundërshtim me praktikën e Kolegjit Penal ose të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë.

39. Nën dritën e standardeve kushtetuese të mësipërme, si dhe duke mbajtur në konsideratë parashtrimet e palëve, Gjykata do të verifikojë nëse në procesin gjyqësor penal të zhvilluar ndaj kërkuarit gjykatat e juridiksionit të zakonshëm kanë respektuar garancitë e parimit të prezumimit të pafajësisë në përcaktimin e fajësisë së tij, si dhe nëse kërkuari ka marrë përgjigje për pretendimin për cenimin e parimit të prezumimit të pafajësisë. Konkretisht do të analizohet: i. *nëse kanë përcaktuar drejt dhe qartë faktet e çështjes, të rëndësishme për vlerësimin e përgjegjësisë ligjore*; ii. *nëse kanë përmbushur detyrimin për barrën e provës, duke evidentuar provat determinante që provojnë fajësinë, nëse kanë filluar procesin me bindjen se kërkuari e ka kryer veprën penale, nëse është respektuar e drejta për të mos u vetinkriminuar dhe nëse kanë vlerësuar se dyshimet shkojnë në favor të kërkuarit*; iii. *nëse janë përdorur në mënyrë të arsyeshme prezumimet e faktit dhe nëse është analizuar mjaftueshëm në vendimet gjyqësore lidhur me faktin që trupi i viktimës nuk është gjetur ose thjesht është prezumuar vdekja ose zhdukja e personit, gjë që ka pasqyellë edhe prezumimin se kërkuari është fajtor*.

i. *Përcaktimi i drejtë dhe i qartë i fakteve të çështjes të rëndësishme për vlerësimin e përgjegjësisë ligjore*

40. Nisur nga rrethanat e parashtruara në arsyetimet e vendimeve gjyqësore të gjykatave të juridiksionit të zakonshëm të sipërcituara (*shih paragrafët 33 deri në 38 të këtij vendimi*), Gjykata vlerëson se në drejtim të kriterit të *përcaktimit të drejtë dhe të qartë të fakteve të çështjes të rëndësishme për vlerësimin e përgjegjësisë ligjore*, vendimet gjyqësore të gjykatave të juridiksionit të zakonshëm, edhe pse kanë përcaktuar gjerësisht rrethanat e faktit dhe janë përpjekur të evidentojnë shkallën e rëndësisë ose peshës që luan secili prej fakteve të analizuar në kompleksin e përgjithshëm të rrethanave të faktit, nuk kanë arsyetuar sa duhet se pse këto rrethana justifikonin faktin penal të vjedhjes me pasojë vdekjen ose si ky fakt penal lidhej me kërkuarin. Nga arsyetimi i vendimeve gjyqësore nuk kuptohet sesi gjykatat kanë arritur në përfundimin se nga rrethanat rezulton se është synuar vjedhja e shtetasit F.F. dhe pse vrasja ka pasur si qëllim vjedhjen. Po ashtu, ndonëse gjykatat i kanë radhitur e përcaktuar qartë faktet më të rëndësishme që lidhen me rrethanat e çështjes për përcaktimin e përgjegjësisë ligjore të kërkuarit, nuk kanë arsyetuar mjaftueshëm lidhur me faktin që nuk ka një kufomë, nëse shtetasi F.F. është zhdukur ose është vrarë dhe pse është prezumuar si i tillë apo pse zhdukja është prezumuar si vrasje.

ii. *Përmbushja e detyrimit për barrën e provës duke evidentuar provat determinante, konstatimi nëse procesi ka filluar me bindjen se kërkuari ka kryer veprën penale, respekimi i së drejtës për mos u vetinkriminuar dhe, vlerësimi se dyshimet shkojnë në favor të kërkuarit*

41. Në vijim, Gjykata vlerëson ta analizojë kriterin e dytë (ii) të zbërthyer në disa nënkritere, si më poshtë:

42. Në lidhje me nënkriterin *përmbushja e detyrimit për barrën e provës duke evidentuar provat determinante*, Gjykata konstaton se nga analiza e provave të lidhura me rrethanat e

faktit të parashtruara në paragrafët 33 deri 38 të këtij vendimi, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Kurbin ka arsyetuar se nga shqyrtimi gjyqësor janë evidentuar dhe konsideruar si prova determinante ose thelbësore: provat shkencore, si akti i ekspertimit biologjik vlerësues për analizën e ADN-së; analiza e të dhënave të dërguara në formë elektronike nga operatorët telefonikë; fakti se sipas tabulateve telefonike telefoni i kërkuesit dhe i viktimës janë fikur në të njëjtën kohë; aktet e ekspertimit për njollat e gjakut, ku është përcaktuar vendi i gjetjes së tyre dhe drejtimi i gjurmës së këtyre njollave; analiza e provave me dëshmitarë; rezultatet e përgjimit ambiantal të bisedës së kërkuesit me xhaxhain, pra të gjitha këto prova, në kompleksitetin e tyre, janë analizuar në unitet me njëra-tjetrën.

43. Në përfundim të analizës për këtë nënkriter, Gjykata vlerëson se gjykatat e juridiksionit të zakonshëm kanë bërë përpjekje për të përmbushur detyrimin për barrën e provës, duke evidentuar disa prova determinante të konsideruara si të rëndësishme ose thelbësore për të provuar ekzistencën e faktit penal dhe fajësinë e kërkuesit, duke bërë referencë, ndër të tjera, në provat shkencore të njollave të gjakut dhe të akteve të ekspertimit biologjik që lidhen me to, të dhënat elektronike nga operatorët telefonikë, fikjen e telefonave në të njëjtën kohë, provat me dëshmitarë dhe përgjimin ambiantal mes kërkuesit dhe xhaxhait të tij, të cilat janë vlerësuar në unitet me njëra-tjetrën. Gjithsesi, nga arsyetimi i vendimeve gjyqësore të gjykatave të juridiksionit të zakonshëm duket sikur ato e kanë çliruar prokurorin nga barra e provës, duke ia kaluar këtë barrë kërkuesit, i cili, sipas tyre, ka qenë në pozita mohuese dhe jo bashkëpunuese për të treguar vendin se ku është trupi i viktimës, gjë që për rrjedhojë e bën arsyetimin e vendimeve gjyqësore të paplotë. Mënyra e arsyetimit të gjykatave të faktit që kanë arritur në përfundimin se kërkuesi ka kryer veprime me strategji për të mos rënë në sy se autori i vërtetë ishte ai vetë apo se është evidente që pasoja e ardhur, vrasja, ka qenë përvetësimi i shumës së parave që ai ka pasur me vete, apo se kërkuesi me qëndrimin e tij jobashkëpunues, mohues dhe mbi të gjitha duke tentuar të japë alibi të rreme për veprimet e tij ka synuar të fshehë krimin e kryer, janë përfundime të nxjerra pas një analize duke ia kaluar barrën e provës kërkuesit. Ndonëse fakti penal mund të nxirret nëpërmjet indicieve, me kusht që ato të jenë të rëndësishme, të sakta dhe në përputhje me njëra-tjetrën (*neni 152, pika 2, i KPP-së*), gjykatat e faktit nuk rezulton të kenë evidentuar se cilat janë këto indicie që të ndërlidhura vërtetojnë faktin e vjedhjes së shtetasit F.F. dhe faktin e vrasjes së tij me qëllim vjedhjen.

44. Në lidhje me nënkriterin që lidhet me të drejtën për të mos u vetinkriminuar, Gjykata thekson se bazuar në nenin 34/a, shkronja “c”, të KPP-së çdo i pandehur ka të drejtën që të heshtë dhe të mos ndihmojë aspak në fajësimin e tij dhe në rastin konkret vetëm fakti që një person humbet kontaktet/zhduket, nuk përbën prezumim faktik për kryerjen e veprës penale të vrasjes dhe është detyrimi i organeve proceduese e në vijim i gjykatave të juridiksionit të zakonshëm për të bërë lidhjen mes zhdukjes së një personi dhe identifikimit, si dhe ndjekjes penalisht të autorit/autorëve. Gjykata konstaton se prokuroria dhe gjykatat e juridiksionit të zakonshëm kanë pranuar ekzistencën e “mizorisë” në kryerjen e veprës penale, duke u bazuar vetëm në qëndrimin mohues të kërkuesit gjatë gjykimit, që ka refuzuar të tregojë trupin, pavarësisht se përpara se të evidentohet se vrasja ka ndodhur me mizori (gjë që del nga vendimi gjyqësor i gjykatës së apelit), duhet që të shpjegohet qartë dinamika e kryerjes së veprës penale dhe të arsyetohet në mënyrë të qartë pse zhdukja e kufomës e bën skenarin mizor, duke kryqëzuar faktet dhe rrethanat në mënyrë bindëse dhe të lidhura në mënyrë harmonike me njëra-tjetrën. Për sa më sipër, Gjykata vlerëson se nga vendimet gjyqësore objekt i këtij shqyrtimi rezulton se e drejta kushtetuese e të pandehurit për të mos u vetinkriminuar është interpretuar nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm në mënyrë arbitrare, në të kundërt të qëllimit të saj.

45. Në drejtim të analizës së nënkriterit nëse është filluar procesi me bindjen se kërkuesi e ka kryer veprën dhe nëse është vlerësuar se dyshimet shkojnë në favor të kërkuesit, Gjykata

vlerëson se nuk rezulton që të ketë filluar hetimi dhe gjykimi me dyshimin dhe paragjykimin se kërkuesi është fajtor për vrasjen e F.F. (se fillimisht u dyshua për rrëmbimin e tij për shkak të lojërave të fatit). Po ashtu edhe në vijim, prokuroria dhe gjykatat e juridiksionit të zakonshëm kanë grumbulluar prova të mjaftueshme dhe kanë bërë përpjekje për t'i analizuar ato duke i ndërlidhur me njëra-tjetrën, duke mos u udhëhequr nga ndonjë paragjykim për fajësinë e kërkuesit. Megjithatë, Gjykata vlerëson se gjykatat e juridiksionit të zakonshëm duhet të kishin analizuar dhe arsyetuar në mënyrë më të qartë lidhjen e faktit penal të vrasjes me kryerjen e vrasjes nga kërkuesi, në kushtet kur nuk është gjetur trupi i viktimës. Një arsyetim më i plotë dhe më i kujdesshëm i vendimeve të gjykatave të juridiksionit të zakonshëm do të eliminonte edhe mundësinë e ekzistencës së *dyshimeve të cilat do të shkonin në favor të të pandehurit*.

iii. Nëse janë përdorur në mënyrë të arsyeshme prezumimet e faktit dhe prezumimet ligjore

46. Lidhur me këtë kriter, Gjykata vlerëson se në rastin konkret, në kundërshtim me detyrimin e tyre, prokuroria dhe më pas gjykatat kanë nxjerrë prezumimin e faktit se shtetasi F.F. është vrarë me qëllim vjedhjen e tij nga kërkuesi. Ato e kanë prezumuar këtë fakt në mënyrë të paarsyeshme, duke u bazuar në rrethanën se ai rezulton i zhdukur dhe në faktin se në automjet është gjetur një njollë gjaku e tij. Nuk ka të dhëna të sakta, të rëndësishme dhe që përputhen me njëra-tjetrën as për kohën e saktë të zhdukjes, as për kohën që i përkasin njollat e gjakut në automjet, as për sendet që janë vjedhur. Duke vepruar në këtë mënyrë, nuk kanë mbajtur në konsideratë as të drejtën e mbrojtjes së kërkuesit për të kundërshtuar akuzën e ngritur. Prokuroria dhe gjykatat e juridiksionit të zakonshëm kanë detyrimin për të qenë të qarta dhe të sakta në arsyetimin ligjor, për shkak se vepra penale për të cilën akuzohet kërkuesi mbart rrezikun e një dënimi penal të ashpër, duke sjellë si pasojë rrezikimin e cenimit të të drejtave substanciale për jetën dhe lirinë e individit. Për të hetuar një zhdukje të dyshimtë dhe një vdekje të dyshimtë, analiza duhet të fillojë me zbulimin e trupit, të armës së krimit, të vendit të krimit, të motivit e të mekanizmit të vrasjes dhe në rastin konkret gjykatat e juridiksionit të zakonshëm nuk kanë analizuar vlerën provuese të njollave të gjakut të lidhur me mungesën e një trupi në drejtim të fajësisë, për sa kohë që nuk rezulton të jetë gjetur as arma e krimit.

47. Në drejtim të kriterit *nëse janë përdorur në mënyrë të arsyeshme prezumimet e faktit dhe prezumimet ligjore*, Gjykata vlerëson se gjykatat e juridiksionit të zakonshëm kanë prezumuar që ka vrasje vetëm nga fakti që personi nuk gjendej dhe nuk kanë arsyetuar sa dhe si duhet për faktin se trupi i viktimës nuk është gjetur, për të arritur në përfundimin se ka ndodhur vepra penale e vrasjes, për të cilën është akuzuar kërkuesi. Gjykatat e juridiksionit të zakonshëm kanë arsyetuar se kërkuesi nuk ka bashkëpunuar për të treguar vendndodhjen e trupit të viktimës, por kjo nuk është e mjaftueshme për të justifikuar prezumimin e faktit. Gjykata vlerëson se në çështjet penale nuk mund të shmangen edhe prezumimet e fakteve, por ato duhet të përdoren nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm duke mbajtur në konsideratë edhe rëndësinë e interesit që rrezikohet për shkak të natyrës dhe llojit të veprës penale të lidhur me ashpërsinë e masës së dënimit, e cila ndikon drejtpërdrejt në garantimin e të drejtave substanciale të mbrojtjes. Për këtë arsye, prezumimet e fakteve duhet të mbeten brenda kufijve të arsyeshëm, të cilët duhet të përcaktohen qartë përmes arsyetimit të vendimeve gjyqësore, që në rastin konkret duhet të fokusohet tek analiza përse fakti i vrasjes është prezumuar në kushtet e mungesës së trupit të viktimës, në analizë edhe të provave të tjera të grumbulluara në këtë proces penal. Nga vlerësimi i mësipërm, Gjykata arrin në konkluzionin se mënyra e arsyetimit të gjykatave të juridiksionit të zakonshëm për prezumimin faktit të zhdukjes, vdekjes ose vrasjes dhe autorit të saj, nuk është e plotë dhe qartë.

48. Në analizë të sa më lart, në konkluzion të të gjithë komponentëve/kritereve të analizuar më sipër, Gjykata vlerëson se ndonëse vendimet e gjykatave të shkallës së parë dhe të apelit

kanë listuar gjerësisht faktet e çështjes për vlerësimin e përgjegjësisë ligjore, ato nuk kanë arsyetuar mjaftueshëm lidhur me faktin penal të vjedhjes me pasojë vdekjen apo se si ky fakt penal lidhet me kërkuesin, nisur nga fakti që nuk ka një kufomë, nëse viktimë ka vdekur apo është vrarë dhe pse zhdukja e F.F. është prezumuar si vrasje. Në vendimet gjyqësore është prezumuar fakti se ka viktimë dhe ka vrasje vetëm nga fakti që personi nuk gjendet dhe nuk është arsyetuar sa dhe si duhet për faktin se trupi i viktimës nuk është gjetur, për të arritur në përfundimin se ka ndodhur vepra penale e vrasjes për shkak të vjedhjes, për të cilën është akuzuar kërkuesi. Ato kanë përmbushur në mënyrë jo të plotë detyrimin për t'iu përgjigjur në arsyetimin e vendimeve gjyqësore kërkuesit për *pretendimet e tij për cenimin e parimit të prezumimit e pafajësisë*, duke ceduar në analizën e një raporti të drejtë dhe harmonik të të gjithë ansamblit të provave që provojnë fajësinë, qofshin ato determinante/thelbësore të drejtpërdrejta ose indirekte, duke mbajtur në konsideratë se masa e kujdesit duhet të jetë në një nivel të arsyeshëm, për sa kohë jemi para një veprë penale, ku ashpërsia e masës së dënimit rrezikon ndjeshëm të drejtat kushtetuese substanciale. Në konkluzion të analizës së saj, Gjykata vlerëson se mënyra e arsyetimit të gjykatave të juridiksionit të zakonshëm ka bërë që në dukje të zhvendoset barra e provës nga prokurori te kërkuesi, i cili nuk ka treguar se ku e ka fshehur trupin e viktimës.

49. Në vijim, Gjykata vlerëson se Gjykata e Lartë ka mbajtur një qëndrim formal dhe nuk ka riparuar shkeljen e gjykatave të faktit. Për këto arsye, Gjykata vlerëson se arsyetimi i bërë nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm është një arsyetim jo bindës, duke *cenuar standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor në drejtim të parimit të prezumimit të pafajësisë*.

50. Në përfundim, Gjykata çmon se sipas arsyetimit të mësipërm të këtij vendimi, kërkesa është e bazuar, ndaj dhe ajo pranohet.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, si dhe nenit 72 të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, njëzëri,

VENDOSI:

1. Pranimin pjesërisht të kërkesës.
 2. Shfuqizimin e vendimit nr. 00-2024-1782, datë 5.11.2024, të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshëm me Kushtetutën.
 3. Dërgimin e çështjes për shqyrtim në Gjykatën e Lartë.
- Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 5.11.2025.

Shpallur më 21.1.2026.

Kryetare: Holta Zaçaj

Anëtarë: Fiona Papajorgji, Marsida Xhaferllari, Ilir Toska, Sandër Beci, Sonila Bejtja, Marjana Semini, Genti Ibrahim